



Gizlenmelerin ve mazeretlerin zamanı geçmişti. Adem kendi yolunu seçmişti, ama bu yolun neden olduğu sonuçları seçmeyecekti. Adil Yargıç insanın günahı aracılığıyla gelen bir dizi lanet ve sonucu duyururken tüm yaratılış sessiz kalacaktı.

## YILAN

Rab, önce “*yılan*” hakkında verdiği hükmü duyurmaya başladı:

*“Bunun üzerine RAB Tanrı yılana, ‘Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabani hayvanların en lanetlisi sen olacaksın’ dedi. ‘Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim.. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.’” (Yaratılış 3:14-15)*

Tanrı’nın konuştuğu bu *yılan* kimdi? Tanrı bir sürüngene mi öfkelenmişti?

Tanrı’nın Kutsal Yazılar’daki sözleri bazen özellikle benzetmelerde ve ön bildirilerde iki-seviyeli bir mesaj içerirler. Birincisi, aşikar olan *yüzeysel anlamdır* ve ikincisi ise daha az aşikar olan *derin anlamdır*. Tanrı’nın duyurduğu hükmü iki-seviyeli bir görünüme sahiptir.

Yılanın üzerine gelen lanet iki seviyeye **sahiptir**:

### 1. SEVİYE: SÜREKLİ BİR AÇIKLAMA

RAB, öncelikle yılanı lanetleyerek (onun hakkındaki hükmü duyurarak) insanlığın önüne sürekli bir ibret dersi koyuyordu. Şeytan’ın, insanı ayartmak için kullanmış olduğu sürüngen bundan böyle karnının üzerinde sürünecekti. Tüm yılanlar bu özelliğin aynısına sahip olacaklardı. Adem ve Havva günah işlemeyen önce yılanların herhalde diğer sürüngenler gibi ayakları vardı. Bu güne kadar, pitonlar ve boğa yılanları gibi belirli

türdeki yılanların üst bacak kemiklerinde bazı kalıntı parçalarının mevcut olduğu görülmüştür.<sup>128</sup>

Günah, aynı şekilde suç ve suçluluk nedeniyle ucu uzaklara kadar uzanan kalıntılar üretir. “*Tüm yaratılışın inlemesinin*” (Romalılar 8:22) nedeni, günahdır. Masum hayvanlar dünyası bile günahtan etkilenmiştir.

İnsanın günah işleme konusunda yaptığı seçimin **Düşüş** olarak adlandırılması yerinde bir tanımdır.

## 2. SEVİYE: ŞEYTAN’IN BAŞINA GELECEK OLAN MAHKUMİYET

Kutsal Kitap, “*Kutsal Yazılar’daki hiçbir peygamberlik sözünün insan isteğinden kaynaklanmadığını*” bildirir (2. Petrus 1:20). Kutsal Yazılar’ı, Kutsal Yazılar yorumları. Tanrı’nın “*yılan*” hakkındaki lanetinin ikinci kısmında duyurdukları, bizi, Kutsal Yazılar’la ilgili daha derin bir araştırma yapmaya zorlar.

“*Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.*” (Yaratılış 3:15)

Tanrı’nın konuştuğu *yılan* kimdir? Kutsal Yazılar bu yılanı, *yere yıkılan*” gururlu melek olarak (Yeşaya 24:12) tanımlarlar. O, “*Bütün dünyayı saptıran İblis ya da Şeytan denilen o eski yılan*”dır. (Vahiy 12:9)<sup>129</sup>

Yılan, Şeytan’dan başkası değildi.

RAB, bir yılan için uygun düşen dili kullanarak Şeytan’ın ve onu izleyenlerin tümünün yıkımını ilan ediyordu. Şeytan’ın “*tohumu*” (soyu) ve kadının “*Tohumu*” (Soyu) arasında “*düşmanlık*” (uzlaştırılmaz düşmanlık) olacaktı. Sonunda “onun Tohumu) yılanın “başını” ezecekti.

Tüm bu söylenenlerin hepsi Tanrı’nın zamanlamasına uygun olarak yerine gelecekti.

## İKİ “TOHUM”

Bu iki *tohum* hakkında söylenenlerle kast edilen nedir? *Yılanın tohumu* ve *kadının Tohumu* sözleri ile kimlere işaret edilir?

***Yılanın tohumu*** Şeytan gibi, baş kaldıranları belirtir. Şeytan’ın yalanlarını izleyen kişiler, ruhsal anlamda, *iblisin çocuklarıdır*.

“*Siz babanız İblis’tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O, başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yılanın babasıdır.*” (Yuhanna 8:44)

Peki o zaman **kadının Tohumu** kimdir?

Bu ifade, eşsiz bir kavramdır. Kutsal Kitap tarihinin tamamında bir kişinin soyu her zaman kadına değil, erkeğe atfedilmiştir. Ancak, günahın dünyaya girdiği günde Tanrı *bir kadının soyundan* söz etti.

Neden?

Tanrı'nın bu bildirisi, bir erkekten değil bir kadından doğacak olan Mesih'e işaret eden ilk peygamberlikti. *Mesih* sözcüğünün birebir anlamı *Meshedilmiş Olan* ya da *Seçilmiş Olan*'dır. Kutsal Kitap'ın tamamında bir kişi, ne zaman halkın önderi olması için Tanrı tarafından seçilirse, peygamber gibi yetkili biri onun özel bir görev için Tanrı tarafından seçildiğini göstermek amacı ile onu meshederdi (başının üzerine yağ dökerdi).<sup>130</sup>

Ama Mesih tüm diğerlerinden farklı olacaktı. O, *Meshedilmiş Olan* olacaktı. Tarihte o doğru zaman geldiği anda, Tanrı'nın Seçilmiş Olan'ı "*ölüm gücüne sahip olanı, yani iblisi etkisiz kılmak ve ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak*" için dünyaya girecekti. (İbraniler 2:15)

Tanrı, günahın insan soyuna girdiği günde Planının tamamını açıklamamasına rağmen, bu olgunlaşmamış ön bildiriye Adem'e ve Havva'ya ve onların soyuna bir umut ışığı olarak verdi. Bu ilk vaat, Tanrı'nın peygamberlerinin daha sonra ayrıntılı olarak geliştirecekleri çok sayıdaki temel gerçeği içerir.<sup>131</sup>

## LANET

Yılanın başını ezecek olan *kadının Tohumu* hakkında özenli bir üslup ile bildirdiği peygamberlikten sonra Tanrı, Adem ve Havva'yı günahlarının doğurduğu bazı pratik sonuçlar konusunda bilgilendirdi. Bu sonuçlar **Lanet** adı ile bilinirler.

*"RAB Tanrı kadına, 'Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim' dedi. 'Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek..' RAB Tanrı Adem'e, 'Karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi' dedi. 'Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın, çünkü topraksın. Topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.'" (Yaratılış 3:16-19)*

Adem ve Havva'nın Yaratıcılarına karşı baş kaldırma konusundaki seçimleri, dehşet verici bir bedele mal oldu.

Bir aileye sahip olmanın getireceği sevinçlere şimdi zahmet ve acılar eşlik edecekti. Toprak şimdi doğal bir şekilde tahıllar, meyveler ve sebzeler üretmek yerine, lanetlendiği için bu lanetin doğal sonucu olarak yaban otu, diken ve çalı üretecekti. Dinlenme ve keyif alma, yerini mücadele ve zahmete bırakmak zorunda kalacaktı. Hepsinden de kötüsü, insanın çabucak geçen ömrü, adı *Ölüm* olan bir zorba tarafından gölgelenecekti.

İnsan, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu egemenliği kaybetmişti. Günah, bir lanet getirmişti.

## ÖLÜM NORMAL MİDİR?

Kutsal Yazılar'a önem vermeyen kişiler, zorluk, sıkıntı, kayıp, bozulan ilişkiler, hastalık, yaşlanma ve ölümün *normal* olduğunu düşünme eğilimindedirler. Günahın laneti hakkındaki gerçeği anlamak, inleyen gezegenimizde olup bitenlerin nedenini kavramak için var olan anahtarlardan biridir. Pek çok zeki insan, insanlığın acıklı durumunun nedeninin Tanrı'nın var olmayışının kanıtı olarak görürler. Günahın dünyaya girişinin ve yarattığı etkilerin farkında olmadıkları için böyle bir mantıkla düşünürler.<sup>132</sup>



Senegal'de insanlar bazen (daha çok cenaze törenlerinde) şöyle derler: "Tanrı, yaşamdan önce ölümü yarattı." Bu kişilerin çoğu, bu felsefede huzur bulurlar. Bu tür düşünce hem mantık hem de ölümü, "*ortadan kaldırılacak son düşman*" (1. Korintliler 15:26) olarak tanımlayan Kutsal Yazılar'la çelişki içindedir.

Kötülük, yas, zorluk, sıkıntı ve ölüm normal gibi görünebilirler. Ama böyle istila edici unsurlar, sağlıklı bir kişinin bedeni için doğal olmayan kanser hücreleri kadar doğal değildirler.

Güzel kokulu bir gül ağacının dikenleri, bir ürünün hasadı için gerekli olan çaba, hayranlık duyulacak kadar sevimli küçük çocukların inatçılığı, bir kocanın güzel ve hoş karısına kötü davranması, bir çocuğun doğma mucizesine eşlik eden acı, bir bedenin bağışıklık sistemini harap eden hastalıklar, yaşlılığın zalimliği, ölümün katı gerçeği ve bedenlerimizin toprağa dönmesi – bunlar Tanrı'nın orijinal planının bir parçası değildirler.

Tanrı, yaratılışı kendi kendisi ile kavga etmesi için tasarlamadı.

Günah dünyaya girmeden önce, insan yaratılış üzerinde egemenliğe sahipti. Her şey, Adem ve karısına mükemmel bir şekilde boyun eğiyordu. Sonra ilk atamız günah ve ölüm yolundan yürüdü ve kirlenen ve ölen insan soyunun tümü de onunla birlikte yürüdü.

## TÜM YARATILIŞ ETKİLENDİ

Biri, “Ama bu adil değil, bir insan neden başka bir insanın günahı yüzünden acı çekmek zorunda kalsın?” diyebilir.

Her birimiz kendi seçimimizi kendimiz yaparız ve Tanrı bizi bu yaptığımız seçimlerden sorumlu tutar, ama aynı zamanda lanetlenmiş bir dünyada yaşadığımız da bir gerçektir. Wolof özdeyişinin ardındaki gerçeklik aşıkardır:

*“Bulaşıcı bir hastalık, kendisini hastalığa neden olan kişi ile sınırlamaz.”*

Günahın doğası da böyledir. Yaşam artık adil değildir. Adem’in o tek günahının sonucu olarak, *“bütün yaratılış şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çekmektedir.”* (Romalılar 8:22)

Günahın lanetinden her şey etkilendi.

İyi haber, Yaratıcımızın başlangıçtan beri cesur bir kurtuluş planına sahip olmasıdır. Bir kol saati yapımcısı, kol saatinin içine bir mekanizma koyar ve kol saati bu mekanizma aracılığıyla yanlış zaman göstermesine neden olan güçlerle başa çıkması için uyarlanabilir. Aynı şekilde evrenin Yaratıcısı da dünyasına Şeytan’ın, günahın ve ölümün yıkıcı güçlerine denge getirmek amacı ile bir “mekanizma” inşa etti. Tanrı, başlangıçtan beri günahın dünyaya girmesine izin verirken, günahın lanetini geri çevirecek ve Kendisine inanan herkese Lütü’nu sergileyecek bir *amaca* sahipti.

Tanrı’nın öyküsünün başında üzüntü, acı ve ölüm olmadığı gibi öyküsünün sonunda da üzüntü, acı ve ölüm yoktu. Bir gün günah ve günahın laneti iptal edilecek. *“Tanrı, onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı... Artık hiçbir lanet kalmayacak.”* (Vahiy 21:4; 22:3) Bu görkemli gelecek hakkında yolculuğumuzun sonuna doğru bilgi edineceğiz.

## TANRI’NIN LÜTFU

Adem ve Havva’nın iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yedikten sonra ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz?

Kendileri için incir yapraklarından örtüler yaptılar. Bu davranış, insanın, günahını ve suçunu örtmek için bulunduğu ilk girişimiydi. Tanrı, Adem ve Havva'nın çabalarını kabul etmedi. Ve onlar için Tanrı bir şey yaptı:

**“Rab Tanrı Adem ile karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.”** (Yaratılış 3:21)

Tanrı, Adem ve Havva için hayvan derisinden yapılmış giysiler sağladı. Bunu yapmak için, kan döküldü.

RAB'bin iki koyun ya da başka uygun hayvanlar seçtiğini, onları kurban ettiğini ve sonra onlardan Adem ve Havva için “*deriden giysiler*” yaptığını zihninizde canlandırın. Tanrı, onlara günahın büyük bedeli, Kendi kutsal doğası ve Kendisine uygun olmayan günahkârların Kendisi tarafından nasıl kabul edilebilecekleri hakkında önemli dersler öğretiyordu.

Adem ve Havva'ya bu özel giysileri sağlamakla, Yaratıcıları Kendisine karşı baş kaldırmış olan bu kişilere Lütü'nu gösteriyordu. Tanrı'nın iyiliğini hak etmemişlerdi, ama zaten *lütü* anlamı budur: ***hak edilmemiş iyilik***.

***Adalet***, *hak ettiğimizi* (=sonsuz ceza) almaktır.

***Merhamet***, *hak ettiğimizi* (=ceza yok) almamaktır.

***Lütü***, *hak etmediğimizi* (=sonsuz yaşam) almaktır.

## **TANRI'NIN DOĞRULUĞU**

Tanrı, Adem ve Havva için hayvanlar öldürerek, onların, Kendisinin yalnızca “*lütfeden Tanrı*” (Mezmun 86:15) olmadığını, aynı zamanda “*adil Tanrı*” (Mezmun 7:9) olduğunu da anlamalarını istedi. Günah, ölüm ile cezalandırılmalıdır. Bu güzel, masum hayvanlardan bir nabız gibi atarak dökülen kanı gördükleri zaman Adem ve Havva'nın aklından geçenleri düşünün. Tanrı, Adem ve Havva'nın önünde çok etkileyici bir örnek sergilemişti: işledikleri günahın cezası *ölümdü*.

Kanı dökülen ilk kurbanı Tanrı'nın Kendisi sağlamıştı. Bu kurbanı, milyonlarcası izleyecekti.

Aynı zamanda onları, Kendisinin sağlamış olduğu hayvan derileri ile “*giydirenin*” de RAB olduğuna dikkat edin. Adem ve Havva günahlarını ve utançlarını örtmeye çalışmışlardı, ama onların bu konudaki çabaları Tanrı'yı tatmin etmemişti. Günah sorunlarına çözüm getirebilecek Olan, yalnızca Tanrı'ydı. Tanrı, Adem ve Havva'nın bu gerçeği anlamalarını istedi. Bizlerin de aynı gerçeği anlamamızı istiyor.

## **GÜNAHKÂRLAR BAHÇEDEN DIŞARI ÇIKARILDI**

Yaratılış kitabının 3. bölümü aşağıdaki ayetlerle sona erer:

*“RAB Tanrı sonra, ‘Adem iyi ile kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu’ dedi. ‘Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.’ Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem’i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvar (Tanrı’nın göksel tahtının çevresinde duran özel melekler) ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.” (Yaratılış 3:22-24)*

Aynı, günah işleyen Lüsifer ve meleklerinin Tanrı’nın isteğine karşı gelerek kendi isteklerine göre hareket ettikten sonra göksel Cennetten kovulmaları gibi, adem ve karısı da Tanrı’nın isteğine aykırı hareket ettikleri zaman yersel cennetten dışarı çıkarıldılar.

Böylece, Tanrı’nın kutsal huzuru ve *yaşam ağacı (iyilik ve kötülüğü bilme ağacı* ile karıştırılmasın) insana yasaklanmış oldu. Kutsal Yazılar’da yapmakta olduğumuz yolculuğumuzun sonuna doğru göksel Cennetteki bu özel ağacın bir başka görünümüyle karşılaşacağız. Yaşam ağacı, Tanrı’nın, Kendisine ve Planına güvenen herkese verdiği sonsuz yaşam armağanını sembolize eder.

Adem ve Havva iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemekle sonsuz yaşam yolunu reddettiler ve sonsuz ölüm yolunu seçtiler. Gökyüzü ve yeryüzü arasındaki keyifli bağlantı günah yüzünden kesildi.

Adem ve Havva, ciddi bir sorunla karşı karşıyaydılar. Biz de öyle.